

Sygn. akt III CSK 221/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku S. M.
przy uczestnictwie X. M., R. W., H. M. i A. M.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 19 września 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki R. W. kwotę
1800 zł (tysiąc osiemset zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 września 2016 r. Sąd Okręgowy w K. - w sprawie o zasiedzenie - oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w O. z dnia 3 czerwca 2015 r.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną. Powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., wskazując, że niewłaściwie zastosowano art. 172 k.c. w związku z art. 336 i 339 k.c. Odnosząc się do ustaleń, zakwestionował władztwo nad nieruchomościami uczestnika W. M..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wnioskodawca stwierdził, że „...prawidłowe zastosowanie bowiem art. 172 k.c. (w zw. z art. 336 i 339 k.c.) pozwoliłoby przyjąć, iż wnioskodawca S. M. wraz z małżonką w sposób nieprzerwany i w dobrej wierze posiadali działki gruntu oznaczone numerami [...]7 oraz [...]8. Natomiast rola i funkcja W. M. oraz jego dzieci nie oznaczała w żadnym przypadku władztwa nad nieruchomościami co stoi w oczywistej przeszkodzie z ustaleniami Sądów pierwszej i drugiej instancji”.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie odpowiada żadnej z przyczyn kasacyjnych przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jeżeli nawiązuje ono do przyczyny określonej jako „oczywista zasadność skargi”, to tej oczywistości ani nie przedstawia, ani nie uzasadnia. Przyczyna ta - jak wielokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy - zachodzi wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Niezależnie od tego, z uzasadnienia wniosku, a także z uzasadnienia skargi wynika, że skarżący zmierza do podważenia ustaleń, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 2 w związku z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.

aw

jw